

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про обмеження обігу пластикових пакетів на території України

Цей Закон спрямований на зменшення обсягу використання в Україні пластикових пакетів, обмеження їх розповсюдження з метою поліпшення стану навколишнього природного середовища та благоустрою територій.

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

1) біорозкладний пластиковий пакет – пластиковий пакет, що розкладається за участю мікроорганізмів на елементи природного походження та відповідає встановленим національними або гармонізованими європейськими стандартами нормам щодо утилізації способом компостування або біорозкладання;

2) маркування – інформація про пластиковий пакет, а також слова, описи, знаки, зображення чи символи, що мають інформаційний зміст та розміщені на такому пакеті;

3) надтонкі пластикові пакети – пластикові пакети із стінками товщиною менше 15 мікрометрів;

4) об'єкт громадського харчування – місце провадження діяльності суб'єкта господарювання у сфері громадського харчування, який здійснює виробничо-торговельну діяльність (виробництво та/або доготовку, доставку, продаж та організацію споживання продукції власного виробництва і заготовлених товарів), незалежно від форми власності, розташування, розміру, обсягу або способу ведення діяльності;

5) об'єкт надання послуг – місце провадження діяльності суб'єкта господарювання у сфері надання послуг, в якому може здійснюватися розповсюдження пластикових пакетів;

6) об'єкт роздрібної торгівлі – місце провадження діяльності суб'єкта господарювання, який здійснює продаж товарів кінцевим споживачам, незалежно від форми власності, розташування, розміру, обсягу або способу такої торгівлі;

7) оксорозкладні домішки – добавки, що додаються до складу матеріалів, з яких виготовляються пластикові матеріали, для прискорення їх розкладання на окремі дрібні фрагменти (мікропластик) під дією кисню та ультрафіолетового випромінювання;

8) оксорозкладні пластикові пакети – пластикові пакети, матеріал для виготовлення яких складається з поліетилену та оксорозкладних домішок;

9) пластик – штучно створений матеріал на основі синтетичних або природних високомолекулярних сполук (полімерів);

10) пластиковий пакет – виготовлена з пластику тара у формі рукава, з дном та відкритою горловиною, з ручками або без ручок, призначена для пакування та/або транспортування товарів і продукції кінцевими споживачами;

11) розповсюдження пластикових пакетів – платне або безоплатне надання пластикових пакетів споживачам в об'єктах роздрібної торгівлі, громадського харчування та надання послуг, в яких може здійснюватися розповсюдження пластикових пакетів;

12) тонкі пластикові пакети – пластикові пакети із стінками товщиною від 15 до 50 мікрметрів.

2. Інші терміни в цьому Законі вживаються у значеннях, наведених у Цивільному кодексі України, Податковому кодексі України, законах України "Про захист прав споживачів", "Про відходи" та інших законах.

Стаття 2. Заборона розповсюдження пластикових пакетів

1. Забороняється розповсюдження в об'єктах роздрібної торгівлі, громадського харчування та надання послуг:

- 1) надтонких пластикових пакетів;
- 2) тонких пластикових пакетів;
- 3) оксорозкладних пластикових пакетів.

2. Встановлена частиною першою цієї статті заборона не поширюється на біорозкладні пластикові пакети.

3. Встановлена пунктом 1 частини першої цієї статті заборона не поширюється на надтонкі пластикові пакети шириною до 225 міліметрів (без бокових складок), глибиною до 345 міліметрів (з урахуванням бокових складок), довжиною до 450 міліметрів (з урахуванням ручок), що призначені для пакування та/або транспортування свіжої риби, м'яса та продуктів із них,

сипучих продуктів, льоду та розповсюджуються в об'єктах роздрібної торгівлі як первинна упаковка.

4. Пластикові пакети, що не відповідають встановленим цим Законом вимогам, підлягають вилученню з обігу в порядку, встановленому Законом України "Про вилучення з обігу, переробку, утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції".

Стаття 3. Заборона безоплатного розповсюдження пластикових пакетів

1. Розповсюдження пластикових пакетів здійснюється виключно на платній основі.

2. Роздрібні ціни на пластикові пакети не можуть бути нижчими за мінімальні ціни, що встановлюються Кабінетом Міністрів України.

3. Вимоги цієї статті не поширюються на:

1) біорозкладні пластикові пакети;

2) надтонкі пластикові пакети шириною до 225 міліметрів (без бокових складок), глибиною до 345 міліметрів (з урахуванням бокових складок), довжиною до 450 міліметрів (з урахуванням ручок), що призначені для пакування та/або транспортування свіжої риби, м'яса та продуктів із них, сипучих продуктів, льоду та розповсюджуються в об'єктах роздрібної торгівлі як первинна упаковка.

Стаття 4. Вимоги до біорозкладних пластикових пакетів, їх маркування

1. Здатність пластикових пакетів до біорозкладання визначається відповідно до гармонізованих європейських стандартів.

2. На пластикові пакети, що відповідають вимогам, встановленим частиною першою цієї статті, наноситься відповідне маркування. Таке маркування має бути нанесене на кожен пластиковий пакет.

Порядок маркування пластикових пакетів затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Забороняється нанесення на пластиковий пакет слів "біо", "біопакет", "біорозкладний", якщо такий пакет не відповідає вимогам частини першої цієї статті.

Стаття 5. Контроль за дотриманням законодавства у сфері розповсюдження пластикових пакетів

1. Державний контроль за дотриманням законодавства у сфері розповсюдження пластикових пакетів в об'єктах роздрібної торгівлі, громадського харчування та надання послуг здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного

контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Стаття 6. Відповідальність за порушення вимог законодавства у сфері розповсюдження пластикових пакетів

1. Суб'єкти господарювання, винні у порушенні законодавства щодо обмеження обігу пластикових пакетів на території України, несуть відповідальність згідно із законом.

2. За порушення норм цього Закону центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, застосовує до суб'єктів господарювання такі адміністративно-господарські штрафи (далі – штрафи):

за порушення вимог частини першої статті 2 цього Закону – у розмірі від п'ятисот до однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за повторне протягом трьох років вчинення такого самого порушення – у розмірі від однієї тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

за безоплатне розповсюдження пластикових пакетів – у розмірі від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за повторне протягом трьох років вчинення такого самого порушення – у розмірі від двохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

3. Штрафи накладаються керівником, заступниками керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, а також іншими уповноваженими керівником посадовими особами цього органу після розгляду документів, що підтверджують факт правопорушення.

4. Підставою для розгляду справи про правопорушення, визначені частиною другою цієї статті, є акт перевірки та інші матеріали, пов'язані з цією перевіркою. Акти перевірки складаються окремо на кожне виявлене правопорушення.

5. Акт перевірки складається у двох примірниках, що підписуються посадовою особою центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, та керівником суб'єкта господарювання або уповноваженою ним особою.

У разі відмови керівника суб'єкта господарювання або уповноваженої ним особи від підписання акта перевірки посадова особа центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного

контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, вносить до такого акта відповідний запис.

Один примірник акта перевірки надається керівнику суб'єкта господарювання або уповноваженій ним особі, а другий зберігається в центральному органі виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, або його територіальному органі.

Акт перевірки разом з поясненнями керівника суб'єкта господарювання або уповноваженої ним особи та документами, що підтверджують факт правопорушення, не пізніше наступного робочого дня з дня його складання передається посадовій особі, визначеній частиною третьою цієї статті, для прийняття рішення про накладення штрафу.

6. Справа про правопорушення розглядається посадовою особою, уповноваженою керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, у п'ятнадцятиденний строк з дня одержання акта перевірки.

За результатом розгляду справи про правопорушення виноситься постанова.

7. Штраф сплачується відповідним суб'єктом господарювання протягом 15 днів з дня отримання копії постанови.

Копія завіреного банком платіжного документа, що засвідчує факт сплати штрафу у повному обсязі, надсилається центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного контролю за додержанням законодавства про захист прав споживачів, або його територіальному органу, який виніс постанову.

8. У разі якщо штраф не сплачено у строк, встановлений частиною сьомою цієї статті, примусове виконання постанови про накладення штрафу здійснюється в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження".

9. Постанова у справі про правопорушення може бути оскаржена в судовому порядку.

Стаття 7. Прикінцеві та перехідні положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вводиться в дію через шість місяців з дня набрання ним чинності, крім частини першої статті 2 та абзацу другої частини другої статті 6, які вводяться в дію через дев'ять місяців з дня опублікування цього Закону.

2. Частина третя статті 2 цього Закону діє до 1 січня 2023 року.

3. Кабінету Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом:

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації положень цього Закону;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Президент України

В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ

1 червня 2021 року

№ 1489-IX

